

Posudek vedoucího bakalářské práce

Skutečnost a sen

Karolína Pikorová, specializace v pedagogice, výtvarná výchova se zaměřením na vzdělávání

Karolína Pikorová zpracovávala nelehké téma, které ve svém širokém zadání umožňuje uchopit problém z mnoha stran a úhlů. Posлуhačka se rozhodla řešit téma své bakalářské práce tak, že umožnila nahlédnout do některých skrytých zákoutí její duše prostřednictvím jejího výtvarného projektu a skrze toto odvážné sebezpytování se pokusila interpretovat svůj pohled na to, co pro ni znamená toto téma, týkající se prolínání snu a skutečnosti v uplatnění pro pedagogickou praxi.

Celá práce se nese v duchu určitého rozporu, který však předem nemusí být nutně chybou. Je to rozpor mezi spontánností, která je vlastní procesu snů a racionalizací myšlenek v bdělém stavu. Je otázkou, nakolik Karolína chtěla tento rozpor řešit.

V bakalářské práci se objevují poměrně rozsáhlé odstavce, které jako teoretická báze jsou spíše výplní než aktivním obsahem práce. Tím, že teorie stylisticky stojí jaksí zvlášť, ztrácí se pak autorčin subjektivní pohled na "věc", který je pak třeba v textu důkladněji hledat. Přes určitou roztříštěnost, která je charakteristická pro tuto práci nelze však konstatovat, že by posluchačka nešla správným směrem. Právě naopak. Téma, tak jak ho rozpracovala, skýtá mnoho zajímavých možností, jak pedagogicky a výtvarně jej uchopit.

Posлуhačka se tedy zaměřila především na sny jako takové probíhající ve spánku a jejich interpretaci v bdělém stavu. Je trochu škoda, že také účinněji nepracovala s určitou fabulací, která nutně vzniká při interpretaci určitého příběhu, zvlášť pokud je vyprávěn s určitým odstupem nebo je vyprávěn třeba „malým snilkem“ (věkově malým). Právě v její didaktické části se to jistým způsobem nabízí (str. 35-37), posluchačka by zde musela použít velké vynalézavosti pro motivaci dětí (báseň samotná a kladené otázky nestačí), aby dosáhla kýženého efektu. Mohla například využít i určité kooperace více dětí na stejném příběhu ve formě dokončování příběhové linie atp., protože zde bude nepochybně určité procento dětí, kterým se takzvaně nezdá nic, nebo si na nic nepamatují. Je ale chvályhodné, že Karolína zde příliš nepsychologizuje a její myšlení směřuje k rozvíjení fantazie a kreativity žáků. Posлуhačka také uvádí několik příkladů dětských snů, které získala v mateřské školce a od svého synovce. Neuvádí však, na jaké mateřské školce sny získala a jestli na ní učila a jakým způsobem se výuky účastnila. Autorka ale píše, že záznam jejích snů, který směřoval k završení její výtvarné práce, se podobal jakési terapii. Pojem „terapie“ myslí posluchačka zřejmě jako přirovnání ke způsobu její práce s „živým materiálem“, jelikož určitá terapie má své zákonitosti, dle kterých je potřeba se řídit a především její proces směřuje k jistému cíli. Cílem je něco se dozvědět a řešit problém, jehož řešení je léčbou. Pokud je však možno chápat autorčin přístup jako koncept, který je zaměřen především na onen záznam něčeho, co se vlastně nikdy nedá uspokojivě vysvětlit, rozpouští se některé odpovědi na vytčené otázky ve zmíněné popisnosti faktů. Fakta a popis dějové linie je upřednostněn před prohloubením určitého zajímavého fenoménu. Pokud je však možné něco jednoznačně pozitivně ohodnotit, jsou to spontánní akvarelové deníkové záznamy Karolíniných snů. Převedení techniky do jiného média a formátu je však už méně šťastné.

Bakalářská práce Karolíny Pikorové jinak celkově působí po jazykové i stylistické stránce poměrně vyspěle, možná jen některé odkazy a vysvětlivky by asi bylo vhodnější umístit pod čarou.

Návrh hodnocení před obhajobou: velmi dobře Mgr.A. Michal Sedlák

V Praze dne 24.8. 2012